

החברים של ננה

סאטירה עסיסית בשמונה פלחים

יצירת אנסמבל מקורית בהובלת ירון אדלשטיין ובבימויו

©

כותבים: ירון אדלשטיין, אלון בורנשטיין, בועז דבי, אהרון לוי

שחקנים-יוצרים: חן אברהם, יפית אסולין, רון ביטרמן, רועי
חמאי, נטאלי לאור, דניאל סבג, אדוה שרון אילן

פלח ראשון - היטלר

(היטלר בתחנת רדיו. ממתין. נרגש. משנן מתוך דף)

היטלר : אחי הגרמנים, אירופה לא תשקוט כל עוד השאלה היהודית לא סולקה,
האומה הגרמנית תילחם בבולשיביזציה... (לא מרוצה, מנסה לקרוא אחרת)
אחי הגרמנים... אירופה לא תשקוט כל עוד... כל עוד - השאלה היהודית לא
סולקה...

(גבלס נכנס)

גבלס : (מצדיע)

הייל היטלר!!!

היטלר : (נבהל, מעיף את הדפים)

הייל היטלר.

גבלס : הכל בסדר?

היטלר : תשמע גבלס, הנאום הזה – אולי זה לא רעיון כל כך טוב...

גבלס : לא, לא, זה רעיון מצוין, סמוך עלי.

היטלר : כן? אתה חושב?

גבלס : אני בטוח.

היטלר : אז אולי אתה תקרא את זה?

גבלס : לא, מה פתאום, אדולף, זה התפקיד שלך...

היטלר : מה איכפת לך? זה רדיו, אף אחד לא ידע...

(נכנסת שדרנית)

שדרנית : (מצדיעה)

הייל היטלר.

שניהם : (נבהלים)

הייל היטלר!!

שדרנית : אנחנו מוכנים?

גבלס : מוכנים, מוכנים.

(גבלס והשדרנית ניגשים לעמדת ההקלטה. היטלר נותר במקום, מזמזם

מארש גרמני. גבלס ניגש אליו)

גבלס : אדולף? הכל בסדר?

היטלר : כן, כן... זה, הידיים שלי... הן קצת מזיעות.

גבלס : אז... תנגב אותן.

היטלר : במה?

(גבלס שולף מטפחת ומעביר לאדולף. הוא מנגב ומחזיר לו)

תודה, תודה.

הם ניגשים לעמדת ההקלטה. היטלר מתיישב)

שדרנית: טוב, אז אנחנו נקליט אותך עכשיו. אתה לא צריך לעשות שום דבר מיוחד.

פשוט תדבר חופשי. (לוחצת על כפתור ההקלטה) בבקשה...

היטלר: (מתפרץ)

אחי הגרמנים!! אירופה לא תשקוט כל עוד השאלה היהודית לא סולקה!...

גבלס: אדולף! אדולף! למיקרופון! (צוחק) למיקרופון... (שלושתם צוחקים)

(לשדרנית) אנחנו ננסה שוב.

(להיטלר) אדולף. אדולף! תנשום עמוק. תירגע. זה נאום טוב. ואתה נואם

מצוין.

היטלר: היטלר: כן, כן, זה נאום טוב ואני נואם מצוין.

(נושם שוב עמוק, קורא מהדף)

אחי הגרמנים... אירופה לא תשקוט כל עוד... כל עוד השאלה היהודית לא

סולקה... האומה הגרמנית תילחם... (הוא מתחיל להתפקע מצחוק)

תילחם... בבולשביזציה! (מתפקע מצחוק) אני מצטער... אני מצטער...

גבלס: (להיטלר)

מה קרה?

היטלר: סליחה, סליחה...

גבלס: (לשדרנית)

אני מתנצל, אנחנו נקליט את זה שוב.

(להיטלר)

קדימה אדולף, ריכוז!

היטלר: (נושם עמוק) אחי הגרמנים, אירופה לא תשקוט על עוד השאלה היהודית

לא סולקה. האומה הגרמנית... (עוצר. גבלס מסמן לו להמשיך, היטלר נושם

עמוק) תילחם... (עוצר, נושם עמוק) בבולשביזציה!!!... (מתפקע מצחוק)

גבלס: (לשדרנית)

טוב, אנחנו נחזור מאוחר יותר.

(גורר את היטלר איתו)

מספיק אדולף, נמאס לי מהצחוקים האלה...

היטלר: רגע, רגע. אני בסדר. אולי נשמע מה יצא עד עכשיו?

שדרנית: בבקשה, בבקשה.

היטלר: תודה לך.

(השדרנית מפעילה את ההקלטה, היטלר מרצין פתאום, מכבה את ההקלטה)

מה זה? זה אני?

גבלס : זה אתה.

(מפעיל שוב, מקשיב, מכבה שוב)

היטלר : זה הקול שלי?

גבלס : מה הבעיה?

היטלר : זה לא נשמע מצחיק?

גבלס : מה מצחיק?

(מפעיל שוב, מכבה שוב בזעם)

היטלר : מה זה? אני נשמע כמו ילד מפגר!

שדרנית : אלה הקלטות הכי איכותיות שיש, התחנה שלנו זכתה השנה בתו התקן החברתי.

היטלר : סליחה! אני לא צעקתי עליך אז אל תצעקי עלי! אפשר לדבר, את יודעת.

גבלס : (לשדרנית)

אנחנו נחזור מחר.

שדרנית : (פונה לצאת, מבוהלת. מצדיעה)

הייל היטלר.

גבלס : (להיטלר שמסרב להצדיע)

אדולף, היא בסך הכל הייתה נחמדה וניסתה לעזור.

היטלר : (מצדיע בבוז)

הייל היטלר.

(השדרנית בוכה ויוצאת)

גבלס : אדולף, אני חייב להגיד לך שההתנהגות הזאת לא מקובלת ולא ראויה!

היטלר : זה כי איכפת לי!

גבלס : זה תירוץ אדולף! זה תירוץ! סליחה שאני אומר לך את זה ככה אבל אתה

פשוט מאד לא סובלני כלפי כל האנשים שעובדים איתך, אתה מתנהג

בחוסר רגישות, בלי שום הקשבה אמיתית, כל שפת הגוף שלך משדרת...

(היטלר שר ומכסה את האוזניים)

לא אדולף! אתה לא תברח לזה! תוריד את הידיים, אדולף... (נאבקים)

אדולף! (סוטר לו. שתיקה)

גבלס : אני אומר את כל זה כי איכפת לי ממך. (פונה לצאת)

היטלר : גבלס! תשמע... אני כבר הרבה זמן רציתי להגיד לך... שאתה החבר הכי

טוב שלי. ושאתה ממש עוזר לי, ושאני יודע שאני יכול להיות קוץ בתחת

לפעמים, אבל תדע לך... שאני ממש מעריך את זה.

גבלס : כן.

היטלר : אתה לא מאמין לי. אני רואה.

גבלס : אני מאמין אבל... לפעמים... אני מרגיש... שאתה לוקח אותי כמובן מאליו.

היטלר : מה? ... לא, גבלס. ממש לא.

(מתחבקים)

פּלַח שְׁנֵי - הַג'יגולו

(הודיה קשורה לכסא. עינייה מכוסות. מאחוריה עומד אבו ג'ברי)
הודיה : (בוכה מרוב פחד) אבל למה?! אבו ג'ברי, למה?... אנחנו יכולים פשוט
לדבר... אפשר לסיים את שפיכות הדמים הזאת... אנחנו מוכנים לויתורים
כואבים...
אבו ג'ברי : אה באמת? ועל איזה ויתורים כואבים בדיוק חשבת?
הודיה : (מגמגמת) ה-הקפאת הבניה... נסיגות... אולי אפילו... (בשקט) חלוקת
ירושלים.
אבו ג'ברי : (תופס אותה) מה זה?!! אני לא שומע!!
הודיה : ח-חלוקת ירושלים!
אבו-ג'ברי : אל-קודס תגידי, אל-קודס!
הודיה : אל-אל...
אבו-ג'ברי : (בכוח) אל קודס!!!
הודיה : אל-קודס!!!... (בוכה בכי חרישי) אל-קודס, אל-קודס...
אבו ג'ברי : (חונק אותה) אנחנו נסיים את הסכסוך רק אחרי שאתם תתנו לנו את כל
מה שמגיע לנו! אל-קודס ואל-חיפה ואל-תל-אביב! רק אחרי שכל כל כל
הפלסטינים יגורו בבתיים שלהם ואתם היהוד לא תהיו פה!
הודיה : (נושכת אותו, הוא משחרר אותה וצוחק, היא נופלת מהכיסא)
אבל אבו ג'ברי, גם אנחנו היהודים רוצים לחיות פה... כל כך הרבה שנים
חלמנו על מדינה... כל כך הרבה שנים רדפו אותנו... כל המיליונים שנרצחו
בשואה...
אבו ג'ברי : (דורך לה על היד) השואה? טפו! זו המצאה של היהודים בהוליווד!
(משחרר אותה, היא מושיטה את היד שוב ומביטה בו) מה? עוד הפעם?...
(היא מהנהנת בתאוה, הוא דורך עליה שוב) השואה? טפו! זו המצאה של
היהודים בהוליווד! כאן זו ארצו של אללה ואם אתם רוצים אתם יכולים
לחיות ביים!!!
הודיה : (נסוגה לאחור בחושניות) אבל אבו ג'ברי... ברק... בקמפ-דייויד... הציע
לתת לכם הכל... הכל הוא רצה לתת...
אבו ג'ברי : (מריס אותה וקורע לה את החולצה) ברק, הא? הכל, הא?! אני אראה לך
מה זה לתת הכל!
הודיה : אממ.. כן!... תן לי הכל!

אבו ג'ברי : (מצמיד אותה לעמוד, מזיין אותה) הכל אני אתן לך! ג'יהאד אני אתן לך!!

הודיה : לא! לא! ג'יהאד!

אבו ג'ברי : קסאמים על גני ילדים!!

הודיה : הו לא, לא ילדים... אמממממ...

אבו ג'ברי : מסמרים בתוך המטענים!!!

הודיה : כן! כן! תמסמר אותי! רק שזה לא יהרוג עוד ילדים... אמממממ...

אבו ג'ברי : חיילים חטופים!!!!!!!

הודיה : לא, לא... הם רק ילדים!!

אבו ג'ברי : אללה הוא אכבר!!!!!!!!!!!!

הודיה : אהההההההההההה (גומרת, מתנשפים. אבו ג'ברי מסיר ממנה את

האזיקים. נשאר לעמוד לידה)

הודיה : אה, כן, סליחה... (שולפת מהחזיה חמישים שקל ונותנת לו)

אבו ג'ברי : שוקראן. (רושם לה חשבונית מס ומוסר לה)

הודיה : שלום....

אבו ג'ברי : מא-סאלאם.

(הודיה יוצאת. אבו ג'ברי מסכלת ביומן ובשעון. מחליף בגדים, מחליף שפם,

נשכב כפות על הרצפה. נכנסת סתיו)

סתיו : חמיד? חמיד?... (מגלה אותו) חמיד! הכל בסדר?!

(הוא מזנק מבוהל, היא מסירה ממנו את האזיקים) בוא, בוא, ספר לי מה

קרה.

חמיד : זה... זה היה סתם עוד יום רגיל. עבדנו בשדה, אני ואחי.

סתיו : ואז? מה קרה אז?

חמיד : הגיעו היהוד, מרחוק. ברכנו אותם לשלום, הצענו להם לשתות איתנו קפה,

כמו שזה המנהג שלנו. (שולפת מצלמה ומצלמת אותו)

סתיו : נו, והם הסכימו?

חמיד : לא. הם אמרו שאנחנו לא צריכים להיות פה, שזו האדמה והארץ שלהם,

שאם אנחנו רוצים להישאר אז רק בתור הפועלים שלהם. (עושה פרצוף

בוכה, היא מצלמת)

סתיו : מזעזע.

חמיד : אז אמרנו להם שאנחנו לא יכולים פשוט לקום וללכת, אנחנו גרים פה כבר

הרבה זמן הרי... אז הם התרגזו נורא, ו... (מתחיל למרר בבכי)

סתיו : (מנחמת אותו, מלטפת לו את הראש) : די, די, הכל בסדר. אוי, אתה חם...

(מורידה לו את החולצה) מה קרה אז?

חמיד : הם התחילו לירות! בכולם! בנשים, בילדים. ירו לאנשים בגב, זרקו

רימונים.... (מנגבת לו את הזיעה עם החולצה, מנסקת לו את הפטמות).

סתיו : די, די, עכשיו הכל בסדר... בוא, תשען עלי... (מרימה אותו ומשכיבה אותו על

השולחן)

חמיד : (ממשיך לבכות) איך הכל בסדר? עכשיו הכל מחסומים... חיילים מרביצים,

משפילים...

סתיו : אל תדאג, אני אגן עליך מהחיילים הרעים... (מורידה לו את המכנסיים)

חמיד : דודה שלי היתה בהריון, היתה צריכה להגיע לבית חולים ללדת, לא נתנו לה

לעבור...

סתיו : נורא!! אממממ... (מתיישבת עליו)

חמיד : בסוף היא ילדה במחסום, אבל אז גילו שגם יש לה גידול...

סתיו : אבל עדיין לא נתנו לה לעבור!!!! אמממממ...

חמיד : לא נתנו. אבל לא משנה, כי אחרי שעה בא חייל וירה לה בראש. כדורי גומי

סתיו : "כדורי גומי".... חיות!! אמממממממממממממ

חמיד : אמרו אחר כך בתחקיר שהיא היתה חמושה. איך חמושה??

סתיו : שקרנים....סתם שקרנים!..... (סוטרת לו בלהט התשוקה) אממממ...

חמיד : השאירה תשעה תינוקות יתומים!...

סתיו : נורא! נורא!!! (מצלמת אותו ואת עצמה) כל הילדים האלה!!! הילדים!!!

אההה אהההה (בדרך לגמור וכו')

(נכנס הדוד סם, מאונן)

הדוד סם : אממ...סליחה?

(עוצרים)

סתיו : כן הדוד סם?

הדוד סם : (באנגלית – עברית) סליחה סתיו, פשוט כשאת יושבת ככה, קשה לנו

לראות מהזווית של התא צפיה.

סתיו : אה...סליחה הדוד סם. לא שמתי לב. (זזה קצת) ככה יותר טוב?

(נכנסת אירופה. מאוננת)

אירופה (מתנשפת) : אמרת להם? הה הה אמרת להם לזוז? הה הה אמרת?

הדוד סם : כן. אמרתי להם אירופה.

אירופה (ממשיכה) : אני עוד רגע גומרת! אולי נשאר כבר לראות מפה?!

חמיד : בטח, בטח, אירופה, את מוזמנת בכיף להישאר.

סתיו : רגע רגע רגע (לדוד סם) הדוד סם, אתה מסכים?
הדוד סם : בטח, למה לא, אבל אולי נקרא גם להודיה בשביל הסיומת?
סתיו : רעיון מצוין. הודיה! הודיה!! (כולם קוראים להודיה)
(הודיה נכנסת, הם מסמנים לה)
הודיה : מה את יושבת עם ה... ה... טרוריסט הזה! יא בוגדת! (סוטרת לסתיו, הן
נאבקות)
גיבארי : (חוזר להיות אבו-גי'אברי, קופץ אחרי הודיה עם המכנסיים למטה) תסתמי
את הפה שלך! חרב האיסלאם תשתה את הדם של כל הכופרים היהוד
טפו!
סתיו : (הודיה מושכת לה בשיער) כלבה! תראי מה גרמת לו להיות בגלל הדיכוי
שלך!
חמיד : (בתור חמיד) אני נגד מלחמות... אני רק רוצה שסבתא הזקנה תוכל לחזור
לבית שלה...
הודיה : לחזור לבית שלה ולהכין מטענים!! (שורטת את סתיו, ממשיכה לגהור)
גיבארי : (חוזר להיות אבו-גי'אברי) אני אפוצץ אותך! אפוצץ את כולכם, יה בת
שרמוטה!! אללה הוא אכבר!!!!
סתיו : (מושכת בשיער של הודיה) תפסיקי לדכא אותנו! אנחנו רוצים שלום!!
הודיה : גם אנחנו רק רוצים שלום!!
חמיד : גם אנחנו! סלאם, סלאם...
כולם ביחד : שלום...כן...שלום... סלאם... שלום!!!...
(גומרים כולם ביחד)
אירופה : וואו... זה היה ממש טוב הפעם...
הדוד סם : כן. (מסתכל על עצמו, על הרצפה). טוב, צריך לנקות פה קצת. איפה
המנקה הסומלי הזה?
אירופה : הוא מרואנדה.
הדוד סם : רואנדה, סומליה. איפה הוא?
אירופה : אני אקרא לו. טשלה! טשלה!!!!!! בוא, הכנו לך מופע התרמה. בוא תנקה!
יהיה פינק פלויד! טשלה!... טשלה!...

פלח שלישי - קין והבל

(קין סוחב איתו שקיק של תפוחי אדמה. מסדר אותם על מזבח, שומע
מרחוק את קולו של הבל)
הבל: קין!... קין!...
(קין אוסף מהר את תפוחי האדמה ומנסה להתרחק אבל הבל כבר הגיע)
הבל- הי קין.
קין- הי הבל.
הבל- מה יש לך שם? מה זה, זאת מנחה?
קין- כן.
הבל- איזו... איזו מנחה הבאת?
קין- פרי האדמה. (מראה להבל תפוח אדמה)
הבל- אוי... איזו מנחה חמודה. פרי אדמה. וואו. זה בטח מה שישמח את השם.
פרי אדמה. וואו. הוא בטח מה זה ישמח עם פרי האדמה שלך... (צוחק)
הלוואי שלי היה פרי אדמה!
קין- אתה לא חייב לצחוק עלי.
הבל- אני גם הבאתי מנחה. רוצה לראות? (מניח לפניו שק עם כבש) הבאתי צאן!
מה תגיד על זה? הא? זאת מנחה! חטפת! תודה! בעלתי אותך! אתה פשוט
עמדת, התכופפת ושוב בעלתי אותך! בתחת! אח... איך ההרגשה? הא? מספר
אחד! מי מספר אחד?? הא? מי?
קין- (מבואס) אתה.
הבל- לא שמעתי!
קין- אתה.
הבל- ומי סמרטוט?
קין- אני.
הבל- אז עכשיו... תרקוד את הבת יענה!
קין – לא, לא את הבת יענה...
הבל- מה זה?! (נותן לקין כאפה) תרקוד!
(קין מרים את חולצתו ומתחיל לרקוד ריקוד אירוטי על רגל אחת. הבל
משמיע קולות של ציפור מיוחמת וקין עונה לו בקול דומה. הבל נקרע
מצחוק.)
הבל- פרי אדמה... (זורק על קין תפ"א. קין מתקרב להבל באיום)

מה זה? מה תעשה לי?

קין- אני... אכה אותך.

הבל- כן? אתה תכה אותי? קדימה. תכה אותי. נו! תכה!

(קין נותן להבל אגרוף חלש בחזה, הבל מתפקע מצחוק אבל לפתע משתתק)

הבל – איי. (משתעל) איי. (משתעל ומתקפל) למה... למה במפתח הלב?! (משתעל

ומתמוטט)

קין – הבל! הבל!...!

קולו של אלוהים – קין!

קין – אה... רגע...

(מחביא את הבל מתחת למנחת הצאן)

כן?

אלוהים – קין, איפה אחיך?

קין – אני... לא יודע. הבאתי לך מנחה.

אלוהים- איזו מנחה?

קין- פרי האדמה.

אלוהים- אוי... פרי האדמה. ואו. איך אני שמח. אני לא מבין איך יכולתי לחיות בלי

פרי האדמה שלך עד עכשיו. תודה קין. ממש... תודה. פרי האדמה. טוב, תניח

את זה על המזבח.

(קין מניח את פרי האדמה על המזבח. אלוהים טועם מתפוח האדמה.

שומעים אותו לועס. לפתע מטר של תפוחי אדמה נורק על קין. אלוהים

צוחק.)

אלוהים- סתם. סתם. תמשוך לי באצבע.

(נכנסת אצבע אלוהים ענקית)

קין- למה?

אלוהים- תמשוך, תמשוך, נו....

(קין מושך באצבע האלוהים הענקית. נשמעת נפיחה מהדהדת. אלוהים

צוחק.)

אלוהים – סתם, סתם, צוחקים. עכשיו ברצינות. איפה הבל? קבענו ללכת לקניון.

קין – אני נשבע לך שאני לא יודע.

אלוהים- ומה זה מתחת לשק?

קין- השק? איזה שק? ... אה... השק.

(קין מרים את השק וחושף את הבל המת. פאזזה)

אלוהים- אתה דפוק, אתה יודע? אתה פשוט דפוק. יש לך בעיה. באמת.

קין- זה היה בצחוק. אנחנו רק צחקנו.
אלוהים- קין, רצח זה לא מצחיק.
קין- אתה... כועס?
אלוהים- לא. אני קצת במצב מורכב עכשיו, אבל אני לא ממש כועס.
קין- אני ממש מצטער. באמת. זה לא יקרה עוד פעם. אפשר ללכת?
אלוהים- אתה לא הולך לשומקום.
(חפץ נזרק לבמה)
קין – מה זה?
אלוהים – זה טוש!
קין – לא!
אלוהים – כן! תרים אותו ותפתח את הפקק! (קין מרים ופותח) ועכשיו... תסמן על
עצמך אות!
קין – לא!
אלוהים – כן! אות!
קין – (מקרב אל עצמו את הטוש בידיים רועדות)
א-איזו אות?...
אלוהים- ממש... גימל... דלת. לא... קוף. כן. קוף!
(קין כותב על עצמו קוף באימה. מחכה)
נו, מרגיש את האות?
קין – כ-כן...
אלוהים- לא נעים, מה?
קין – אהה, לא, לא... יש לי אות.
אלוהים- עכשיו לך. לך ותהיה עם האות!!
קין – איזה חירבון...
(קין נמלט)
אלוהים- ככה זה. אף אחד לא מתעסק מאלוהים. אף אחד!
(צוחק. מוסיקה – באדי-קאונט)

פּלח רביעי - נצח כפרי

(זוג צעיר נכנס למשרד ריק ואפל. קולות של יללות וזעקות כאב רחוקות)

רועי : אמרתי לך, הם סגורים, בואי נחזור הביתה.

ענת : מה פתאום? באתר היה כתוב עד 19:00. (לחלל) סליחה? מישהו יכול לתת

שירות?... סליחה?...

(סוכנת מגיחה מאחוריהם)

סוכנת : שלום! ברוכים הבאים ל-"אחוזת קבר" – לוויות ואזכרות בגליל הקסום.

איך אני יכולה לעזור לכם?

ענת : באנו לברר לגבי לוויה.

סוכנת : הו, מזל טוב! מזל טוב! ובכן, יש לנו כמה חבילות מאד אטרקטיביות להציע

לכם, אבל קודם כל – אתם מתעניינים יותר בגן או באולם?

ענת : באולם? איך באולם?

סוכנת : (בזעם פתאומי) למה לא?!

ענת : כ-כל הניאונים האלה... והמחנק...

רועי : אנחנו רוצים משהו טבעי ופשוט.

סוכנת : אם כך אז גן. אין בכלל שאלה. תרשו לי להציע לכם את חבילת "נצח

כפרי"! (מגיח מאחוריהם אביחי, הם נבהלים, הוא מחלק להם ברושורים)

לוויה מלאה בגן המערבי, כולל תכריכים מהודרים, רב מתבדח, בר אקטיבי

+ צוות, לאירוע של עד 200 איש.

(ענת ורועי מעיינים בצילומים)

רועי : מה זה המחירים האלה? (לסוכנת) יש הנחה לרב רגיל? (לענת) אני לא אוהב

את כל הרבנים המתבדחים האלה, סתם מושכים את הטקס וכולם כבר

רוצים לאכול גם ככה.

סוכנת : אתם יכולים כמובן לבחור גם בחבילה פשוטה יותר... (אביחי משליך

לרגליהם פיסת דף קטנה ומקומטת) "סיום צנוע" – בגינה האחורית,

תכריכי סאניו, רב אתיופי ושולחן סלטים. (מעיינים בנייר) תראו

ואם אתם ממש במצוקה כלכלית יש עדיין גם כמה בתי קברות ציבוריים

ממש כאן מעבר לפינה...

ענת : אנחנו לא בשום מצוקה כלכלית! אנחנו רוצים את "נצח כפרי"!

סוכנת : שום בעיה. (מושיבה את ענת על אביחי) מה עם שיר הורדה אל הבור? כבר

בחרתם?

ענת : אנחנו מתלבטים בין "פרפקט דיי" של לו ריד לבין "ממעמקים" של עידן רייכל.

סוכנת : אוי, בחירה כל כך קשה...

רועי : מה לגבי טעימות?

סוכנת : כמובן, כמובן... רק היום הגיעו אלינו כמה סוגי אדמה חדשים - טרי טרי -

ללקק את החיך...

(אביחי שולף מגש עם צלוחיות אדמה)

בבקשה, תתכבדו... (מסמנת להם למרוח את האדמה על הגוף)

ענת : (לוקחת חופן אדמה, מריחה, מעבירה על הגוף)

מממ... נעים...

סוכנת : (מושיבה אותה על אביחי ומורחת אותה באדמה)

"אקווה-סנד" – אחת הפופולריות שלנו. תערובת של בזלת וגיר עם תמצית

אלוורה וחלב גזר. שומרת על שלד חלק וריחני לאורך שנים.

רועי : (לועס חופן אדמה)

ומה זה? ... מעניין...

סוכנת : נהדר, חדש, "טרה-למון" - גיר ודולומיט מועשרים בסידן עם נגיעות עדינות

של למון גראס. אדמה מהודקת מאד, שממשיכה להזין את העור גם אחרי

שהוא כבר בבטן של התולעים.

רועי : (בפה מלא אדמה)

מרגישים את הלמון-גראס...

סוכנת : יש גם עם פרסיפלורה.

ענת : (לרועי) מה אתה אומר?

רועי : (לענת) זה יקר. הצ'קים לא יכסו את זה.

ענת : רועיקי, זה היום הכי חשוב בחיים שלנו. אסור להתפשר.

רועי : בסדר, אבל אין לנו סכום כזה.

ענת : אני לא מבינה! מה כבר אני מבקשת? לוויה נורמלית! אני לא מבקשת כמו

אצל מאיה ואמיר שיצניחו את הגופות שלנו ממסוק! אבל זה כן אירוע

שחשוב לי מאד, וגם אם אנחנו לא דתיים יש לטקס הזה הרבה מאד

משמעות סמלית בעיני, ואני לא מוכנה להתפשר עליו עם רב אתיופי וסלט!

רועי : אני לא אמרתי אתיופי וסלט!

ענת : התכוונת אתיופי וסלט! אולי אתה בכלל לא רוצה להקבר איתי! (בוכה)

סוכנת : חמודים, חמודים, זה אירוע מאד מרגש ורק טבעי שהוא יעלה גם הרבה

מתחים והתרגשויות, אבל זוג נפלא כמוכם שידע כל כך טוב איך לחיות

ימצא גם את הדרך למות. בסוף תמיד מוצאים איך לשלם. אתם רוצים אולי

לראות הדגמה?

ענת : אפשר?

סוכנת : בוודאי, איזו שאלה... אביחי!

(אביחי חוזר)

סוכנת : הזוג הצעיר רוצה הדגמה ל"טרה-למון".

אביחי : (נרגש) הו, בבקשה.

(שולף אקדח ויורה לעצמו בראש)

סוכנת : (מפזרת עליו אדמת "טרה-למון")

כמובן שזה יבוא בכמות גדולה יותר ובאריזה המקורית... אתם רוצים לראות את זה עם השיר הורדה לבור? (קוראת החוצה) חיימון, את "פרפקט דיי" בבקשה! ואת הרבי-רובוט המתבדח מהתצוגה!
(עולה השיר, הסוכנת ממשיכה לפזר אדמה, נכנס הרבי-רובוט, אומר קדיש מעל הגופה ומתבדח, ענת ורועי צופים נרגשים במחזה)
רבי-רובוט : "יתגדל ויתקדש שמה רבא, בעלמא די ברא כרעותה... הלו, מר קברן, תיזהר לא לפספס את הבור!..."
(ענת ורועי צוחקים)

ענת : גדול!

רועי : מעולה!

סוכנת : בקרוב אצלכם!...

רבי-רובוט : "וימליך מלכותה, ויצמח פורקנה ויקרב משיחה... הלו, מר קברן, בעדינות עם התכריחים של הגברת, זה לא יורד בכביסה!"
(צוחקים)

ענת : (על הגופה של אביחי)

תראה רועיקי, האדמה יושבת עליו פרפקט!...

סוכנת : אמרתי לך - אף אחד עוד לא החזיר!

רבי-רובוט : " בחייכון וביומייכון, בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן!"...

כולם : אמן!!!

ענת : נו, רועיקי, מה אתה אומר? בבקשה, בבקשה...

רועי : טוב, בסדר!

ענת : (מחבקת אותו) הו רועיקי!

סוכנת : הו רועיקי!

רבי-רובוט : הו רועיקי!

(מצטרפים כולם לחיבוק, מוסיקה עולה – פרפקט דיי)

פלח חמישי - הפרשנים

(אולפן טלוויזיה. המגישה – מינית ולצידה הפרשנים – חזי צוריאל ואיתן בר-כוכבא. מוסיקת החדשות)
מינית: תודה שחזרתם אלינו במשדר המיוחד הזה לרגל היום החמישים למלחמה, ואנחנו נעבור מיד אל כתבנו ברצועה - גדי גלבו. גדי, מה אתה יכול לספר לנו על המתרחש ברגעים אלה בתוך העיר עזה?

גדי: (מחכה כמה שניות ואז עונה) ובכן מינית, כאמור לפני שעה קלה החלה הפעילות הקרקעית של כוחות צה"ל בתוך שכונת שיח אל-רדואן, השטח בו מתנהלים קרבות קשים כל העת. כמו כן ידוע לנו כבר על נפגעים בקרבות האלה, כשברקע מינית, נמשכת ללא הפוגה הפעילות האינטנסיבית של חיל האוויר. מינית?

מינית: תודה לך גדי על הדברים האלה. חזי צוריאל, פרשנו לענייני פרשנים, מה דעתך על הדברים ששמענו זה עתה?
חזי: ובכן מינית, אין ספק שגדי הוא כתב צעיר, מוכשר, והוא עובר מסך. הדיווח שלו היה תמציתי, שקול, והצליח לשקף לנו היטב, רגשית הכוונה, את הדרמה המתחוללת מאחוריו. הערה אחת קטנה – כשגדי מדווח על תקיפות בשכונת "שיח אל-רדואן", אפשר היה להוסיף מספר מילים על השכונה, אולי אפילו לספר מעט על אותו שיח ציורי שעל שמו היא נקראת. אבל מעבר לניואנס הקטן הזה, אני חוזר ואומר – זה היה בעיני שידור יוצא מן הכלל.
מינית: ועימנו באולפן גם פרשנו איתן בר כוכבא. איתן, ערב טוב.
איתן: ערב טוב מינית, ובכן, לצערי אני לא שותף כלל לרושם החיובי של חזי. לדעתי אנחנו ראינו כאן ביצוע מאד בינוני. הדיבור המפוזר, החוסר באינפורמציה - זהו דבר בלתי מקצועי, בלתי נסבל, והסיבה לכך נעוצה בעניין אחד - חוסר בתרגול. ברגע שאנחנו מוותרים על אימונים – אירועים כמו המלחמה הנוכחית תופסים אותנו פשוט מאד - לא מוכנים. ואגב – שיח אל-רדואן היה משורר פרסי בן המאה השש עשרה.

חזי: השבע עשרה.

איתן: שמונה עשרה.

חזי: תשע עשרה.

איתן: עשרים.

מינית: תודה לך איתן על הדברים האלה. ואנחנו נעבור מיד אל צביקית חושן, כתבתנו באשדוד. האם אלה הן סירנות שאנו שומעים אצלך צביקית?

צביקית : (לבושה באפוד קרב ושכפ"ץ. סביבה המולה ופיצוצים. עונה בדילי) כן מינית, אתם שומעים נכון, ברגעים אלה ממש נופל כאן מטח טילים נוסף, השביעי מאז מבזק הצהריים, והנה - ברגע זה ממש פגע טיל בחזית של בניין כאן ברחוב בן גוריון, ונראה שדיירי הבניין נמלטים לכל עבר.

מינית : האם תוכלי לספר לנו משהו צביקית על מצב הרוח של תושבי אשדוד? צביקית : ובכן, מצב הרוח כאן לא קל, הייתי אומרת אפילו קשה. לפני כשעה ראינתי ילד קטן, תושב אשדוד, אשר איבד באחת מהפגזות הבוקר את שני הוריו ואת רגלו השמאלית, וניתן היה להבחין בבירור מינית, גם מדבריו אבל בעיקר מהבעות פניו, שמצב הרוח שלו קשה מאד.

מינית : תודה לך צביקית על הדיווח הזה. איתן בר-כוכבא? איתן : ובכן מינית, אנחנו רואים הערב דברים קשים מאוד. צביקית התעקשה גם הפעם לדבוק במראה ה"גיימס-דיני-קלינט-איסטוודי" – השכפ"ץ, השיער האסוף, וכמובן הצלקת מעל העין. זה משעמם, זה נדוש, אני מצפה מצביקית שתפתיע אותי - בגיינס יותר צמוד, אולי רובה, או כל דבר אחר, אבל העיקרון הוא אחד - להפתיע, לשנות, לגוון, כי אחרת - זה פשוט מפסיק לעבוד מינית.

מינית : תודה איתן. חזי צוריאל. חזי : ובכן מינית, אין ספק שצביקית היא כתבת צעירה, מוכשרת והיא עוברת מסך, הדיווח שלה היה... (נשמעת זעקה, לתוך האולפן נמלט צלם שותת דם) צלם : הצילו!!! הצילו!!! הצילו!!! (פורצים לאולפן שני מחבלים חמושים בגרזנים) אחמד : אללה הוא אכבר!! חליל : איטבח אל-יהוד!! (מתנפלים על הצלם ורודפים אחריו אל מחוץ לאולפן. מינית והפרשנים יושבים מודאגים. שתיקה) מינית : זו בעיה.

חזי : כן. צריך לעשות משהו. (שניהם מסתכלים על איתן) איתן : בסדר, בסדר... (קם, שולף מיקרופון שטח) שומעים?... (הצלם פורץ שוב ושני המחבלים אחריו)

מינית : (נושמת לרווחה)

איתן בר כוכבא, אני מבינה שהגעת למקום האירוע?

איתן : (בדיליי של שתי שניות)

כן מינית, ובכן לפני זמן קצר פרצו שני מחבלים לאולפני הטלוויזיה כאן בירושלים תוך כדי קריאות "אללה הוא-אכבר", אותה קריאה מפורסמת שפירושה - אלוהים הוא גדול או – אלוהים הוא כל יכול...

(המחבלים רוצחים את הצלם)

אותו צמד החל לטבוח באכזריות בצוות השידור, וברגעים אלה ממש ניתן לראות אותם מתקרבים בתנועת איגוף אל עבר הפרשן חזי צוריאל.

מינית : תודה לך איתן. חזי צוריאל, מה דעתך על הדברים ששמענו זה עתה?

חזי : (המחבלים מתנפלים על חזי)

ובכן מינית, ללא ספק איתן הוא כתב צעיר, מוכשר, הוא עובר מסאאאאא!!!... (כורתים לו רגל) ... מסך. והייתי אומר שזכינו לראות אותו היום בשידור יוצא מן הכלל. הערה אחת קטנאאאאאא!!! (כורתים את הרגל השניה) ...הערה אחת קטנה – הייתי מצפה מאיתן להוסיף ציטוט או שניים ממקור בטחוני בכיר, אולי מקורב כלשהו לראש הממשלהההההההה... (כורתים לו יד)

מינית : אני מצטערת לקטוע אותך חזי, אבל אני רוצה לחזור אל כתבנו בשטח - איתן

בר כוכבא. אני מבינה שהאירועים הקשים בירושלים נמשכים?

איתן : אכן מינית, ברגעים אלה ממש אותה חוליה של מפגעים טרוריסטים-

פונדמנטליסטים, ככל הנראה ממוצא ערבי, חותכים בסכינים את הפרשן חזי צוריאל, והם פשוט מאד, ותסלחי לי על הביטוי - קורעים אותו לגזרים.

מינית : חזי צוריאל - מה דעתך על הדיווח של איתן בר כוכבא?

חזי : (נטול גפיים, ראשו מונח על השולחן לקראת כריתה)

ובכן מינית, אני חושב שאיתן השכיל ליצוק לדיווח שלו חשיפה עדינה של רגש אישי וזאת מבלי לאבד לרגע מן האינטגרטי העיתונאיי...

(חליל כורת לו את הראש)

מינית : איתן בר-כוכבא, אני רוצה לשאול אותך על רקע הדברים...

(אחמד וחליל מתנפלים על מינית, קורעים לה את הבגדים ואונסים אותה)

איתן : ובכן מינית, נראה שעוד לא תמו האירועים האלימים שמלווים את היום

הקשה הזה : ברגעים אלה ממש מתנפלת עליך אותה חוליה רצחנית שטרם

נוטרלה, אונסת אותך ולסירוגין מבצעת בך מעשי סדום.

מינית : כן, וזה אכן מורגש. האם תוכל איתן לתאר לצופים בבית באילו מעשים

בדיוק מדובר?

איתן : אני רק אתקרב למקום האירוע... ובכן מינית, ממה שניתן ללמוד מן המחזה

שנגלה לפנינו, אחד המפגעים חודר אליך בעוד השני תוחב את איבר מינו

לתוך פיך.

מינית : מממ.. ממ...מממ...

איתן : אני לא מבין מה את אומרת. האם תוכלי מינית לחזור על הדברים?

מינית : ממממ... אא... מממממממממממ...

איתן : אני מצטער מינית אבל אני מתקשה להבין אותך.

מינית : אאאאאאאא... אאאאאאאאאאאא!!!

(אחמד משסף את גרונה)

איתן : ובכן מינית, כפי שהדברים נראים כרגע בזירת האירוע, את מתה.

(פאוזה) מינית, האם קיבלת אותי? (אחמד וחליל תופסים אותנו) ובכן כמו

שאמרתי, נראה מינית שאת מתה. (פאוזה) לא, אני מצטער, אני לא מקבל

אותך. אני מחזיר את השידור לאולפן ומאחל לכולנו - לילה שקט.

(מסיר את האוזניה ומניח את המקרופון. המחבלים אוספים שוב את

הגרזנים ומתקרבים אל איתן)

כן, מה יש?

אחמד : אללה הוא –אכבר!!

חליל : איטבח-אל-יהוד!!!

(מזנקים על איתן, הוא שולף במהירות אקדח קולט 44 עם משתיק-קול

ומחסל את שניהם)

איתן : (מנקה את הדם מהחליפה)

ככה זה. מנסים להיות מתורבתים, אבל אלה מבינים רק כוח.

(מוסיקת החדשות, הוא מסיר את האוזניה ואוסף את הדפים)

(שיר אחרי הפרשנים)

כולם : יותר ממחצית הצגה חלפה!

חלפו מערכונים - חמישה!

בסך הכל יש במופע - שמונה!

כך שנתרו עוד שלושה!

(רון חן ורועי יוצאים להתלבש לביצי חופש)

נטאלי : בזמן שהם מתארגנים לקטע הבא

אני רוצה להעלות סוגיה חשובה :

הערב חביב ואף מצחיק לפרקים

אבל הוא יותר מדי גס, אתם לא חושבים?

יפית : אני מאוד מסכימה, זה מאוד נכון,

זה עמד לי ממש על קצה הלשון

ואני לא נגד בוטות - אבל במינוח המתאים

אותי אנסו כבר בשניים מתוך חמישה קטעים!

דניאל : אני מסכים עם שתיכן, גם בעיני זה נכון,

הוא גס ואלים כמעט כמו בעיתון

נקווה שלפחות ההמשך יתרכז

כי אחרת הקהל - ובצדק - ילך!

שלושתם : יותר ממחצית הצגה חלפה!

חלפו מערכונים - חמישה!

בסך הכל יש בערב - שמונה!

כך שנותרו - עוד שלושה!

פלח שישי - ביצי חופש

(נמש קשור בחבלים לשרפרף, לידו ניצבים האחים תותי ותותה)
נמש : (בוכה) לא נגעת בהן, אני נשבע בחיים של אימא שלי, עשיתי בדיוק כמו
שביקשתם, כל מה שביקשתם...
תותה : מוזר... זה לא בדיוק מה שסיפרו לנו. נכון תותי?
תותי : נכון תותה. זה לא מה שהאחים סיפרו לנו. האחים סיפרו לנו משהו אחר.
תותה : רגע תותי, אז אני לא מבין... יכול להיות שהאחים שלנו שיקרו לנו?
תותי : כנראה שכן, תותה. כי אחרת זה לא מסתדר.
תותה : אז זה מה שאתה אומר נמש? שהאחים שלנו שקרנים? שהמשפחה שלנו זו
משפחה של שקרנים?
נמש : (בכיו מתגבר) לא, לא, בבקשה... אני... אני אולי... אני לא זוכר...
(תותה מסמן לתותי והוא מביא ג'ריקן בנוזין, שופך על נמש, תותה מדליק
מצית ומתקרב אל נמש)
רגע... רגע... אני נזכר!!! אני נזכר!!!
(תותה מכבה את המצית)
היתה איזו פעם אחת... שהייתי צריך להעביר אותן... אז שמתו אותן במן
כאלה... כלובים... אבל מרווחים! כל אחת בכלוב משלה! ואז איך שהגענו
למושב אז שחררתי אותן! נשבע לכם בחיים שלי, את כולן!...
תותה : את כולן?
נמש : את כולן, נשבע לכם, את כולן...
תותי : גם את אושר?
(פאוזה)
נמש : אושר? ...
תותה : הגבוהה.
תותי : עם הקול הצרוד.
נמש : אני... אני לא זוכר...
תותה : תחשוב טוב.
תותי : אושר.
נמש : גבוהה? לא... לא... קול צרוד? אני, אני לא... לא זוכר.
(פאוזה)
תותה : אתה יודע נמש, אנחנו לא פתחנו משק אורגני כי משעמם לנו.
נמש : אני לא אמרתי...

תותי : שתוק!

(מכניס לו ברכיה)

תותה : לא משעמם לנו בכלל.

תותי : אבל איכפת לנו!

תותה : ושלא תבין אותי לא נכון, גם אנחנו אוהבים לאכול ביצים.

תותי : אבל לא בכל מחיר!

תותה : לא כשמצופפים שלוש תרנגולות בכלוב אחד.

תותי : ומפרידים את האפרוחים מן האמהות שלהם!

תותה : אתה יודע נמש שבבריטניה שישים אחוז מהאנשים כבר צורכים ביצי חופש?

תותי : שישים אחוז!!

תותה : שם התרנגולות יכולות להסתובב חופשי, לשחק להן בטבע...

תותי : לצחוק בכיף שלהן!

תותה : ורק כשמגיע הרגע הנכון – הן מטילות את הביצה! מה אתה אומר על

זה נמש?

נמש : זה... יפה... זה נותן להן כבוד...

תותה : נותן להן כבוד.

(לתותי)

אפשר לרשום את זה על הקרטונים.

תותי : נרשום, נרשום. אם זה בסדר מבחינת נמש.

נמש : כן... בטח...

תותה : תודה נמש.

תותי : אנחנו מעריכים את זה.

תותה : אבל משהו עדיין מטריד אותי.

תותי : אושר.

תותה : האחים אומרים שאכלת אותה.

(שתיקה)

נמש : אני לא, בחיי, תותה, בחיי, אני נשבע בחיים של אימא שלי...

תותי : (נותן לו אגרוף)

שקרן!!

(נמש פורץ שוב בכי)

תותה : האחים לא משקרים, נמש. אף פעם.

תותי : עזרא "ביקר" ליד החלון שלך והריח!

תותה : אחר כך הוא הקיא כל הלילה.

תותי : (מתנפל עליו וחונק אותו)

אז אל תשקר לנו שאתה לא יודע מי זאת אושר יא בן זונה מזדיין בתחת!!!

תותה : תירגע תותי!

(תופס את תותי ונותן לו סטירה)

שלוט בעצמך!

(לנמש)

דבר, נמש. אנחנו יודעים הכל. דבר ויהיה בסדר. אבל אל תעליב אותנו ותגיד שאתה לא זוכר. אנחנו לא מטומטמים.

נמש : (מתייפח)

אני... אני... זה היה בלילה שדפקו את מיקי "המחייך"... אני הייתי לבד בבית... היה קר... ראיתי כלבוטק ואכלתי... חטיפי טבעול... פתאום הרגשתי שאני לא יכול יותר, שאני חלש, חיוור, חייב B-12, חלבונים, חומצה פולית... ואז שמעתי את הקרקור שלה... הצרוד... ואז משהו השתלט עלי, אני לא יודע מה זה היה... איזה כוח שטני... דמוני... והדבר הבא שאני זוכר זה שאני מתבל את אושר בפפריקה...

תותי : בן זונה מנייאק אני אהרוג אותו!!!

(שולף אקדח)

תותה : (תופס את תותי ומנטרל אותו)

תותי!! תרגיע כבר את המיינד המזוין שלך!!

נמש : (ממרר בבכי)

תרחמו עלי... תמיד הייתי נאמן... תרחמו עלי...

תותה : זה בסדר נמש. תרגע.

(לתותי)

שחרר אותו.

תותי : מה!?

תותה : שחרר אותו!!

(תותי מתיר מנמש את החבלים)

קום נמש. תפסיק לבכות. את אושר אף אחד כבר לא יוכל להחזיר. הרצח שלה הוא עכשיו חלק מהקארמה שלך. אבל אפשר לעבוד על תיקון. אתה מבין אותי נמש?

נמש : כן... כן...

תותה : (מפעיל מערכת שמשמיעה מוסיקה הודית רגועה)

קדימה. לעמוד זקוף. להצמיד כפות רגליים. ידיים בפראנאם.

נמש : (מצמיד את כפות הידיים כמו בתפילה, מתחיל לבצע ברכת שמש)

יש אולי... מזרן?

תותי : יא הומו!!!

(מכניס לו ברכיה)

תותה : די כבר תותי! תביא לו מזרן.

(תותי זורק לנמש מזרן, האחים חולצים נעליים, פורקים נשקים, ומתיישבים

לצידו למדיטציה)

אבי : תודה תותי... תודה תותה...

תותה : תגיד תודה לשמש. קדימה. אחד עשר מחזורים.

(נמש מבצע ברכות לשמש)

תותי : (מצמיד לו אקדח לראש)

ולעבוד מהלב יא מזדיין!

(נמש ממשיך בברכות, תותה ותותי עוצמים עיניים ומהמהמים)

פלח שביעי - התאגיד

(מזכירה במחלקת המנהלים של תאגיד הענק "קומבסוף". נכנס אפריים)

אפריים : (מכונס בעצמו, מזיע) כאן... יושב... המנהל?...

ויקי : המנכ"ל, מר רוזנבאום.

אפריים : (שולף אקדח ומכוון אליה)

אז אני רוצה לדבר עם מר רוזנבאום!!!

ויקי : (ממשיכה להקליד)

אתה קבעת איתו פגישה?

אפריים : (מנופף באקדח)

אני קבעתי לו פגישה עם השטן!! בגיהנום!!

ויקי : (מחפשת ביומן)

לא, מוזר מאד... גיהנום... מתי קבעת את זה? (חוזרת להקליד)

אפריים : (מכבה לה את המחשב)

מה את לא מבינה?! באתי לגמור אותו!! (מצביע על האקדח) פיטרו אותי

ובאתי לנקום!!!

ויקי : (מביטה בו בתימהון)

אתה... אתה מתכוון... שאתה...

(פאוזה, נרגשת)

תמתין אדוני... בבקשה... בבקשה ממך.. אל תזוז לשומקום... לשומקום!...

(יוצאת נרגשת)

אפרים : ומהר!... יש לי פתיל קצר!...

(חוזרים ויקי ומיקי)

מיקי : מי? איפה??

ויקי : הנה! כאן! זה המורד!

מיקי : אדוני המורד, זה מעמד כל כך מרגש עבורנו, ויקי סיפרה לי על תוכנית

ההתנקשות שלך, זה נפלא, פשוט מאד נפלא...

אפריים : (מנופף באקדח)

מה נפלא?! 20 שנה קרעתי את התחת בשבילך ואתה השתנת עלי בקשת!! אני

בן 40 ואני עוד גר עם אימא שלי! אני בקושי יכול לקנות קוטג' במשכורת שלי

ועכשיו אתה עוד מפטר אותי!! כמה עוד אפשר לדפוק את מעמד הביניים!!

אני אדפוק לך אחד בראש אתה מבין?!

ויקי : (למיקי)

אמרתי לך, הוא מדבר מהלב!

מיקי: הרגשתי את זה! "20 שנה קרעתי את התחת" ... מרטיט, מצמרר ... (לאפרים)
אבל ... אתה מבין ... נדמה לי שאתה מבלבל אותי עם ... עם ... אתה יודע ...

אפרים: אתה לא רוזנבאום!?

(מיקי וויקי צוחקים בבהלה)

מיקי: הו, לא, לא ... אתה הרי מחפש את מנכ"ל קומבסוף ... מנכ"ל קומבסוף! ... אני
אמנם סגן ראש צוות קשרי לקוחות, אני מודה, יש תחתי כמה אנשי צוות
קשרי לקוחות, אבל כמוני יש מאות ואולי אלפים, ואילו מר רוזנבאום ...

אפרים: (מנופף באקדח)

מה אתה מערבב אותי אתה מה!?

מיקי: (מסמן לויקי שמקרבת אל אפרים את הכיסא) אדוני המורד, כל כך הרבה
שנים חיכינו לך, בכל הלילות הארוכים שהעבידו אותנו בפרך, לפעמים רק
מתוך הנאה סאדיסטית ותו לא, קיצצו במשכורות, הוסיפו שעות, הטרידו
מינית, ביטלו הטבות ובונוסים, פיטרו חברים, הקפיאו אותנו עם המזגנים,
לכל אורך הנצח האפל הזה חזרה וחלפה בינינו הלחישה הנרעדת: "הוא עוד
יגיע – המהפכן!"

ויקי: אבל אדוני המורד, אתה מוכרח לדעת שמר רוזנבאום ... הו, זה נורא ... אני
פוחדת ...

מיקי: מר רוזנבאום יכול להיות אכזרי מאד כשהוא מתעצבן ... אכזרי מאד!

ויקי: אבל אתה לא מתחרט נכון?? אתה לא תנטוש אותנו, נכון??

אפרים: איפה הוא הכלב הזה!! איפה הוא יושב!!

ויקי: הו, אתה כל כך אמיץ!!

מיקי: הוא הרי יושב ממש כאן במשרד הפנימי, והוא רואה ושומע הכל דרך
המצלמות ...

ויקי: הוא צחק כשאמרנו לו שהגעת, ואמר שאתה בטח תפחד ותברח!

אפרים: (למצלמה)

אני מפחד רק מאלוהים!! רק מאלוהים!! הבנת!!

(דורך את האקדח ומתקדם לכיוון המשרד)

ויקי: (חוסמת אותו)

לא! אל תכנס עדיין! עכשיו הוא עצבני כי הוא עוד לא אכל צהריים! חכה

לפחות לארוחת צהריים!!

אפרים: זוזי! מפגרת!!

(דוחף אותה ופורץ את דלת המשרד הפנימי. נכנס פנימה. ויקי ומיקי תופסים

אפרים : מה קרה?!

(לפתע התפוז מתעורר לחיים, מתקיף את אפרים)

מיקי : עזוב אותו מר רוזנבאום! אני מתחנן!

(מושך מאפרים את התפוז שמתנפל עכשיו על מיקי. הם נאבקים)

ויקי : (לאפרים)

תעזור לו! אלוהים!! תעשה משהו!

(מיקי משליך את התפוז, אפרים יורה בתפוז צרור, הוא מת. שתיקה)

אפרים : ז-זה היה... ר-רוזנבאום? הוא מת?...

(מיקי ויקי והדוב שותקים)

הוא לא מת? ... הוא עוד חי? ... זה לא התפוז? ... איפה רוזנבאום?! תענו לי!

(שותקים באימה)

אתם יודעים איפה הוא?! אתם יודעים נכון?! הוא כאן קרוב, נכון?!

(מכוון אליהם את האקדח)

מי זה?! זה הדוב?! לא?! אז זה אתה, מה?! (מכוון אל מיקי) או אולי זו

בכלל... (מכוון אל ויקי) גברת רוזנבאום!! תגידו לי מי זה!! מי זה

המושחת?! השטן?! מי זה?!

ויקי : זה אתה!!!!!! אתה בעצמך מר רוזנבאום!!!!!!

מיקי : אתה אכלת אותו ועכשיו הוא חלק ממך!!!!!!

(הדוב מיילל)

אפרים : (אפרים מתבונן בקליפות התפוז)

ש-שטויות... שטויות... זה... ל-לא יכול להיות ש-ש...

(מתחיל להתעוות ולרעוד, לפתע מתפרץ)

אני אפטר את כולכם!!! את כולכם!!

(חוזר לרעוד)

ויקי : הו לא!!

אפרים : (מתפרץ שוב) מותק!! התלבשת יפה היום!! יש לך תחת חמוד!!

מיקי : הכל אבוד!

אפרים : לא מעניין אותי החוק פנסייה שלהם!! אני רוצה עוד רווחים!! עוד רווחים!!

(הדוב משתחוה לו ומוסר לו דו"ח פיננסי)

מה זה?! לא! לא! לא! לא!! כמה פעמים אני צריך להגיד לך גופן דייויד

ורווח שורה וחצי?! (מרביץ לדוב) מפסידן!! מטומטם!! אפס!!! טמבל!! זבל!!

מנייאק! נאסד"ק!!!...

(רודף אחרי הדוב החוצה, ויקי ומיקי נותרים לבדם, ויקי בוכה, מיקי ניגש

אליה)

מיקי : בואי ויקי, קומי, חייבים לחזור לעבודה... הצטברו הרבה משימות בינתיים...

ויקי : (חלשה) ה-הוא... הוא עוד יגיע... נכון!...

מיקי : כן ויקי. הוא עוד יגיע.

(לוחש)

המהפכן!

(מוסיקה : "רק אתמול")

פּלח שמיני - ננה

(ננה. ילדה בת 3 יושבת בפיגימה, מוצצת מוצץ, בוהה בתיקרה. לצידה עומד מיכאל, בן 30)

מיכאל: שלום ננה. אני מיכאל. אני אהיה איתך עד שאבא ואימא יחזרו.

(ננה לא עונה, בוהה בתיקרה)

בא לך לשחק במשהו?

(ננה לא עונה)

רוצה לראות טלוויזיה? ...

(לא עונה)

את רעבה?

(לא עונה)

רוצה ללכת לישון?

(לא עונה)

ננה?

(לא עונה, בוהה בתקרה)

טוב, אני אהיה בסלון... אם תרצי משהו אז תגידי לי. בסדר ננה? קוראים לי - מיכאל.

ננה: שמעתי שאתה עובד בקאמרי מיכאל.

מיכאל: מה? כ-כן... אני סדרן. (מדגים בפנטומימה) אני קורע את הכרטיסים...

ננה: אתה מכיר את נעם סמל?

מיכאל: נעם סמל? ... הוא המנהל של התיאטרון!

ננה: אני יודעת שהוא המנהל, אני שואלת אם יש לך איתו דיבור.

מיכאל: ל-לא...

ננה: ועם עמרי ניצן?

מיכאל: מאיפה את מכירה את כל ההנהלה של הקאמרי??

ננה: אני לא מכירה, זאת בדיוק הבעיה, חשבתי שתוכל לעזור לי!

(פאוזה)

טוב, מה עוד אתה עושה עכשיו?

מיכאל: עכשיו? איפה?

ננה: אתה עובד על איזשהו פרויקט?

מיכאל: ל-לא, שום פרויקט, אני עובד בסדרנות... וקצת בקשת...

ננה : קשת??
מיכאל : לפעמים.
ננה : (מחייכת)
מממ... אז שנעבור... למיטה??...
מיכאל : את עייפה?
ננה : עייפה?... (צוחקת בחושניות) לא ממש...
(מרימה את חולצת הפיג'מה וחושפת את תחתוניה)
מיכאל : ננה? מה את עושה?...
ננה : בוא, נלך לחדר של אבא ואימא, הלול יהיה לך קטן מדי...
מיכאל : ננה! על מה את מדברת?!
ננה : (נצמדת אליו)
אז אתה כותב... סדרות מקור??...
מיכאל : מה?!
ננה : אתה במאי!... מפיק של דוקומנטרי??...
מיכאל : ננה, לא, לא...
ננה : אתה עורך?... מתאם הפקה?... מלהק??...
מיכאל : ננה, די...
ננה : צלם?... עוזר צלם?...
מיכאל : מה?... לא...
ננה : בוס-מן?... גריפ!... נער מים??...
מיכאל : ננה די! אל תגעני שם!...
ננה : (תופסת אותו בביצים)
אז מה אתה עושה בקשת?!!
מיכאל : אני עובד שם! ב"קשת – ניקוי שטיחים – הרצל 145!! פעם בשבוע! זהו!
ננה : (משחררת אותו. חוזרת לבהות בתקרה)
טוב. לישון.
מיכאל : ננה! את בת 3!!!
ננה : רק בדצמבר! אל תפחיד אותי!
מיכאל : את אמורה לשחק בבובות, לאכול ממתקים!
ננה : נכון! זה בדיוק הטייפ-קאסט שלי!
מיכאל : ננה! זה נורא ואיום!!!
ננה : אני יודעת!! אני כישלון!! אני לא מוכשרת!! ואני לא יודעת לדחוף את עצמי!

ואין לי מרפקים! ואני לא מתחברת עם האנשים הנכונים! אתה חושב שאני
לא יודעת את כל זה?! פיספסתי את ההזדמנות שלי! לא האמנתי בעצמי
מספיק! ועכשיו כבר מאוחר מדי! אני אשב בגן ואשחק בחול... ואני אראה
בטלוויזיה את פופליה השרמוטה משחקת ילדות קטנות שיושבות בגן
ומשחקות בחול!! איכס! בא לי להקיא!! זה הגורל שלי! לראות ילדות אחרות
מגשימות את עצמן! את הייעוד שלהן! את החלום! אני יודעת את כל זה! אז
תפסיק להתעלל בי!! (בוכה, משליכה צעצועים ומרביצה למיכאל עד שהוא
בורח מהבית. ננה שרועה על הרצפה מתייפחת)

(שרה)

איך אפשר לחיות כשהחיים ריקים?
למצוץ מוצץ
לטפס על עץ
להמתין לקץ
אלוהים, זה באמת כל מה שיש?

החלומות שהציתו אש בנפשי -
נתנו טעם למחית
ברק לכפית
תנועה למובייל
איך אפשר, אלוהים, כך סתם לומר - "בי ביי"?

אני ננה!
ונולדתי שוננה!
ואני לא אכננע
עד שכל העולם ישמענה!
וידע שננה!
ננה! ננה!!
ננה!!!

כמה טוב לו לאדם זקן
חסר עתיד

חסר חלום
נטול סוכן
מתי אלוהים, גם אני כבר אזקין ואשכח ואזנח
את הרעיון הנורא ש-

ננה!
ונולדתי שוננה!
ואני לא אכננע
עד שכל העולם ישמענה! (דמויות מכל המערכונים מצטרפות ושרות איתה)
וידע שננה!...
ננה! ננה!!
ננה-ננה-ננה-ננה...

סוף